

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๔

ฟังกิเลส ฟังธรรม

นกลุงตัวนั้นต่อไปมันก็จะตัวเอง ค่อยคุ้นกับคนไปเอง เพราะไปที่ไหนก็เจอ แต่พระ ๆ พระก็แบบเดียวกัน ๆ เขาก็ค่อยเชื่อเข้า ๆ เหมือนอย่างงูจงอางที่อยู่นี้ เราเรียกมันไอ้ขี้ตื้องูจงอางตัวนั้น ตั้งแต่เราเริ่มมาสร้างวัดมันตัวเท่านี้ อยู่ที่หน้าศาลา เราเริ่มสร้างวัด แล้วก็สร้างศาลาเล็กพอเป็นที่ฉันของพระที่หน้าศาลาอีก แล้วงูจงอางตัวนั้น มันมาป้วนเปียนอยู่แถวนั้น เจอบ่อย เราอยู่กุฏิแต่เป็นกระต๊อบ เวลาเข้าออกก็เจอเขาเรื่อย ๆ อยู่ที่บริเวณศาลา เราพูดกับมันว่าไอ้ขี้ตื้อมึงอย่าไปป้วนเปียนข้างนอกนะ เตียวเขาม่านะ มึงมาอยู่กับพระนี่ลักษณะมึงขี้ตื้อนะ พูดเล่นกับมัน มึงไม่กลัวพระนะนี่ แล้วออกไปนี่ไม่กลัวฆราวาสแล้วเขาม่ามึงนะ

ตั้งแต่นั้นมาเราก็กำชับกับพระเลยในวัดนี้นะ บอกว่างูตัวนี้มันเชื่อมากนะ เวลาเจอมันแล้ว ธรรมดาไม่ว่าฆราวาสไม่ว่าพระเห็นงูต้องถือเป็นข้าศึก ถือเป็นพิษใช้ไหมละนี่เราเตือนพระ บอกว่างูตัวนี้อะไปหยอกไปเล่นกับเขานะ เขาจะป้วนเปียนอยู่แถวนี้ ห้ามไม่ให้หยอกให้เล่นกับเขา ใครเจอที่ไหนก็ให้ผ่านไป เจอที่ไหนผ่านไป เหมือนไม่รู้ไม่ชี้ แล้วเขาจะเชื่อ ที่นี้เวลาเขาอยู่กับพระนี่ ไปเจอพระองค์ไหนก็แบบเดียวกัน คือไม่ให้หยอกให้เล่น เพราะสัตว์เหล่านี้จะไม่ถือว่าหยอกว่าเล่นนะ จะถือว่าจริงจังกับเขาทั้งนั้น กิริยาที่แสดงออกเล่นนี่เขาจะไม่ถือว่าเล่น เขาถือว่าจริงจังกับเขา แล้วเขาอาจทำลายเราได้ เราบอกอย่างนี้ บอกแบบเดียวกันหมด ไปเจอนี้ให้ผ่านไปเสีย ๆ แล้ววันหนึ่ง ๆ เจอพระไม่รู้ก็องค์ ผ่านไปผ่านมา เจอแต่งูตัวเดียว จนโต ขนาดนี้นะ

ตั้งแต่ปี ๕๑๖ เราเจอเขามาตัวขนาดนี้ สร้างวัดที่แรกนั้น เป็นเวลา ๑๘ ปีงูตัวนี้กับพระไม่มีอะไรเลยนะ งูจงอางนี้ชอบกับสนิทกับคนง่ายมากกว่างูชนิดอื่น ๆ ไปอยู่ที่ไหนเหมือนกัน ชอบเชื่อกับคน ไม่ได้ถือสีถือสา ไม่อวดฤทธิ์อวดเดชนะ งูจงอางตัวนี้เห็นได้ชัดเลย ในครัวไฟนี้เวลาพระท่านมานั่งฉันน้ำร้อนตอนบ่าย ๆ เขามาเขาเข้าวงเลยนะ พระนั่งฉันนี้เขาเข้ามาในวงนี้ เฉยเลย อย่างมากพระก็ทักเขา มึงมาอะไรไอ้ขี้ตื้อมึงอยากกินน้ำร้อนหรือ แล้วเขาก็ไปของเขาเรื่อย เฉยนะ เฉย ไปที่ไหนก็แบบเดียวกัน เพราะฉะนั้นจึงว่างูจงอางนี้ชอบเชื่อกับคนง่ายมาก ตัวไหนลักษณะเดียวกันอยู่ในนี้เชื่อง่ายมากที่สุดทีเดียว แต่งูอื่น ๆ เราไม่ค่อยรู้จักไม่คุ้นกับมันนัก แต่งูจงอางนี้คุ้น อย่างไอ้ขี้ตื้อเราตั้งชื่อให้มัน

กุฏิเราก็เหมือนกันเขาไป จะเหยียบหัวเขาก็มีบางที นี่หน้ากุฏิเรา มันเป็นป่าหญ้า เขาไปอยู่ป่าหญ้า กระแตร้องจ๊อก ๆ คือกระแตทักเขา เขาอยู่ที่นี่ เราเดินไปหา

กระแต จะไปหยอกเล่นกระแต มิ่งร้องอะไรเรว่างั้น งูอยู่ที่นี้ เราเดินชุ่มซำม ๆ ไปจน จะเหยียบหัวมัน เขาก็ถอยหนีเสีย พอไปเหยียบปูปอย่างนี้ละเขาถอย อึ้ง ไอ้ขี้ตื้อมิ่งมา ทำไมที่นี้ อย่างนั้นละ เจย เชื่อง่าย แต่น่าเสียดายมันเอานิสสัยวัดไปใช้ชื้อ ตอนนั้นยังไม่ ได้ทำกำแพง มันเข้าออก ทางโน้นก็เป็นป่า ทางนี้ก็เป็นป่าวัดเรา มันเข้าออก ๆ ผ่านไป ผ่านมาตลอด เขาถือว่าเป็นทางเดินทางท่องเที่ยวของเขา แล้วออกไปอยู่กลางทาง พอตี เขามานั้น เขามามันไม่กลัวเขานี้ มันเอานิสสัยวัดไปใช้ เขาเอาปืนยิงเลยตาย งูตัวนี้ละ ตายปี ๕๑๖ วันที่ ๑ เราไม่ได้ลืมนะ

เขามาบอก โอ้ย ไอ้ขี้ตื้อหลวงตากคงจะตายแล้วแหละ ทำไมว่างั้น มันตายยังงี้ ก็ เมื่อวานนี้เขายังงูตัวหนึ่งตายอยู่ตะวันตก งูจงอาง คงจะเป็นไอ้ขี้ตื้อหลวงตา ตัวขนาด ไหน เขาก็บอก โอ้ย แล้วละ ตั้งแต่นั้นมาจนกระทั่งปานนี้ไม่เห็นเลย เลยตาย อยู่ตะวันตก วัดนี้ มันมีทางสายหนึ่งไปนั้นเขาไปมาของเขา มันเข้าออก ๆ มานี้ขวางทาง พอตีเขา มาเจอ มันไม่หนีละซี มันเอานิสสัยวัดไปใช้ มันอยู่ที่ไหนมันก็อยู่ พระก็ผ่านไปผ่านมา ที่ นี้เวลาไปขวางทางนั้นเขาก็ยิงเอาเลย ใส่นำสงสารนะ เชื่องมากงูตัวนี้ แล้วมีบ่อยนะมี ลักษณะอย่างเดียวกัน งูจงอางจึงรู้สึกว่เชื่องกับคนสนิทกับคนได้ง่ายมากนะ ตัวไหนมี ลักษณะอย่างเดียวกันหมด

มีเยอะนะงูในวัดนี้ แต่ก่อนเราไม่ได้สนใจจะจับมัน คือปล่อยให้อยู่ของเขา เขาก็ เป็นของเขา เราก็เป็นของเราเรื่อย ๆ ที่นี้คนเข้าออก ๆ มากเข้า ๆ มันเลยทำให้คิด อย่างเด็กเล็กเด็กน้อยอย่างนี้ คนเฒ่าคนแก่ แล้วไปเจอเข้าจะไปหยอกไปเล่นเขาอะไร ต่อไปเขาอาจกัดเอาได้ เลยต้องได้จับนะ จับไปปล่อยในภูเขาหนูน งูจงอางที่เราพอระลึก ได้ประมาณ ๖-๗ ตัว จงอางนี้จับได้มากอยู่ พวกสามเหลี่ยมมีน้อย งูเห่ามีน้อย จับ ออกจากวัดนี้ละมันเป็นพิษเป็นภัย เพราะคนมากเข้า ๆ ได้ระวังยากนะ ถ้ามีแต่พระแต่ เณรไม่มีปัญหาอะไรแหละ ที่นี้คนเข้าออก ๆ ซิ อย่างเดี๋ยวนี้ก็ดูเอาซิคนเป็นยังงี้ นี้ละ เลยได้ต้องจับเอาพวกงูนี้ออก กลัวจะเป็นอันตรายต่อคนจำนวนมาก ซึ่งไม่รู้เรื่องราว ไปหยอกไปเล่นบ้าง ส่วนมากเราไป สัตว์ต้องเห็นเราก่อนซิไหมละ เราเปลอเดี๋ยวมัน ฉกปืบเลย ตาย

นี่พูดถึงเรื่องนกยูง แล้วก็มาหางู ในวัดนี้นกยูงไม่มี อะไรที่จะเอามาเลี้ยงที่จะ รักษาไว้เราต้องพิจารณาก่อน เช่น งูนี้ก็เกี่ยวกับคน จึงต้องจับงูหนี ไม้งั้นก็ปล่อยให้ อยู่นี้เลย มันไม่เป็นไรละกับพระกับคนธรรมดาเราในวัดนะ แต่มันจะเป็นกับคนกาย นอก ต้องเอาไปปล่อย งูนี้มีหลายชนิดในวัดที่ไปปล่อยนะ งูเหลือม เท่าที่จำได้ไม่มากนักประมาณสี่ห้าตัว คำว่าสี่ห้าตัวไม่ได้หมายถึงว่าเขาอยู่ในวัดนี้นะ เขาอยู่ที่อื่น เช่นเขต วัดอยู่ที่นี่ ในนี้เป็นป่าเป็นดง ถึงเวลาเขาไปมาเขาเข้าออก ๆ กับวัดกับข้างนอกนะ เขาไม่

ได้ถือว่านี้เป็นวัด นั้นเป็นนั่นนะ ทำเลหากินเขา งูเหลือมนี่เราเอาไปปล่อยเรื่อย เขาเข้ามากินหนูในวัดนี้ คือทำร้านเล็ก ๆ เอาข้าวมาวางไว้ แล้วงูเหลือมมันแอบคอยเวลาหนูมากินข้าว เขาจะกินหนูตอนนั้นละ

พระท่านเดินจงกรมท่านภาวนาท่านเห็นอยู่ ท่านก็เลยนัดกัน ถ้าวันไหนเขามา ท่านก็ไปบอกกันเอาบ่วงมาคล้องเอาไปปล่อย ไปปล่อยวัดถ้ากลองเพลส่วนมากนะ ถ้ากลองเพลมีงู เพราะแต่ก่อนงูเยอะอยู่นะ เราเอานี้ไปปล่อย ก่อนปล่อยก็ต้องไปถามสมภารวัดเสียก่อน ถ้าท่านเห็นดีด้วยก็ปล่อย ไม่เห็นดีด้วยก็เอาไปปล่อยในภูเขาเลย พวกสามเหลี่ยมไม่มาก งูเหล่านี้ก็มากพอสมควรนะ เท่าที่ในวัดนี้เอาออกไปปล่อย งูเห่า งูจงอาง งูสามเหลี่ยม งูเห่างูจงอางมาก สามเหลี่ยมไม่มาก นกยูงถ้าอยู่ในนี้เขาก็คงจะไม่ไปไหนแหละ เขาอยู่ในวัด ต่อไปเขาก็รู้เพราะเขาค้นกับพระทางวัดนั่นแล้ว เขารู้จักกับพระอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นหลบจากนั้นเขาจึงมาอยู่ที่นี้ เขาก็หลบ ๆ ซ่อน ๆ

ข้าวเขาก็จะเริ่มรวมตั้งแต่บัดนี้ต่อไปทางหน้าวัด หลังจากนั้นแล้วเราก็จะไปเทศน์ที่ อ.หนองหาน อันนี้เขาทำบุญข้าวเปลือกเหมือนกัน เราก็ไปเทศน์ให้เขาฉลองศรัทธาเขา เขามีใจเลื่อมใสศรัทธาตามนิมนต์เราไปเทศน์ทำบุญข้าวเปลือก วันนี้จึงไป เทศน์แล้วก็กลับมา ดังที่เคยพูดแล้วเขาคงจะคิดถึงบุญคุณของเราที่ไปช่วยเขาก็ได้ อย่างว่านั้นแหละ เพราะเขต อ.หนองหาน เราได้ช่วยมากนะ พวกโรงเรียนก็หลายหลัง โรงเรียนพยาบาล เครื่องไม้เครื่องมือช่วยมาก เขาอาจจะคิดถึงบุญถึงคุณเขาเลยนิมนต์เราไปเทศน์ เราก็ไปให้เมื่อมีโอกาสว่างพอสมควร

ทางศรีสะเกษยังไม่ได้พูดกับพระนะ ดูว่าสั่งกับพระไว้ว่า ให้กำหนดเวลาสมควรที่จะไปได้เมื่อไรแล้ว เอาข้อสะตอกข้อตกลองกันนั้นมาให้เราทราบอีกทีหนึ่ง พอเราทราบเป็นที่ตกลองแล้วก็บอกไปทางศรีสะเกษเขา เวลานั้นยังไม่ได้กำหนดวันให้ เขาให้กำหนดวันเอง จดหมายผู้ว่าแหละมา อันนี้เรายังไม่ได้กำหนด เพราะเวลานี้เราไม่เหมือนแต่ก่อนไม่ใช่ใครนิมนต์ที่ไหนเราก็ไป ตามที่เราเคยบอกไว้แล้ว แล้วแต่จะสะดวกเราเมื่อไร พอไปได้เราก็รับให้ ไม่ได้รับทุก ๆ รายไปนะ เราไม่สะดวกเราก็ไม่ไป

วันนี้คนก็มาก เมื่อวานนี้ก็มาก ที่นี้ละ วันนี้มาก วันพรุ่งนี้ยิ่งมากใหญ่ วันพรุ่งนี้จะทำพิธีหน้าวัดเลย เราชุ่มเย็นเราเป็นลูกชาวพุทธ ทั้งได้กินทั้งได้ทานได้ใช้สอย ได้ให้ทาน ๆ แยกภายนอกแยกภายใน ได้กินก็เพื่อร่างกายของเรา ได้ทานเพื่อบุญกุศลหล่อเลี้ยงจิตใจบำรุงจิตใจ ส่งเสริมจิตใจ อุ่มชูจิตใจเรา จึงว่าแบ่งกินก็เพื่อธาตุเพื่อชั้นความ เป็นอยู่ แบ่งทานเพื่อหัวใจเจ้าของโดยตรง นี้ถูกต้องแล้ว ขอให้ทุกคนจงแบ่งเป็นสองส่วนทุกคนนะ

หลักพุทธศาสนาเป็นหลักที่ตายตัวแน่นอน เป็นแบบฉบับมาตั้งกัปตั้งกาลป์แล้ว ไม่มีข้ออะไรที่วาทกพร่องหรือหลอกลวงสัตว์โลกไม่มีเลยในพุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ แน่อันเดียวกันหมด จึงเคยพูดให้ฟังว่า นี่ฝั่งแห่งธรรม คือพระพุทธเจ้าเป็นผู้อบรมสั่งสอนทางฝั่งนี้ ฝั่งของกิเลส กิเลสมันเสี้ยมสอนสัตว์โลกทางฝั่งนี้ ธรรมสั่งสอนสัตว์โลกทางฝั่งนี้เพื่อดึงขึ้นจุดลากขึ้นจากกองทุกข์เล็กน้อย จนกระทั่งถึงพ้นจากทุกข์โดยลำดับ ด้วยอำนาจของธรรมในฝั่งนี้ทั้งนั้น ฝั่งกิเลสนี้มีแต่ดึงลง ๆ ดึงลงเล็กน้อยดึงลงตลอด ที่จะดึงขึ้นไม่มีกิเลสตัวใด นั่นฟังซินะ ที่จะแหวกแนวจำพวกกิเลสด้วยกันมาดึงสัตว์โลกให้ได้ขึ้นจากทุกข์ไม่มี ทีนี้ธรรมก็แบบเดียวกันอีก ธรรมมีอยู่ในแขนงใดในพระพุทธเจ้าพระองค์ใดที่จะสอนสัตว์โลกเพื่อความลุ่มจมอย่างนี้ไม่มี มีแต่ขึ้นด้วยกันทั้งนั้น

เพราะฉะนั้นทั้งสองฝั่งนี้จึงมีมาตั้งเดิมตลอดมาและจะมีต่อไป คือฝั่งกิเลสซึ่งเป็นเครื่องจุดลากสัตว์โลกให้จมลงในกองทุกข์ ความเกิดแก่เจ็บตาย ความทุกข์ความทรมานจะอยู่ฝั่งนี้ฝั่งกิเลส กิเลสมันจุดมันลาก ล่อลวงก็ล่อลวงเพื่อความจุดลากนั่นเอง กิเลสไม่มีคำว่าจริง มีแต่คำว่าหลอกลวงล้วน ๆ ปลอมล้วน ๆ วาจน์เลย พูดได้เลยว่า ฝั่งนี้เป็นฝั่งปลอมล้วน ๆ ฝั่งกิเลสเป็นฝั่งปลอมล้วน ๆ ฝั่งธรรมเป็นฝั่งจริงล้วน ๆ สวนทางกันร้อยเปอร์เซ็นต์ ธรรมนี้ไม่มีคำว่าหลอกลวง ว่าอะไรเป็นอันนั้น จริงตามนั้น ๆ กิเลสว่าอะไรไม่มีจริง หลอกทั้งนั้น ๆ จึงเรียกว่ากิเลส คือความมัวหมอง ความเป็นภัยมันฝังอยู่ในจิตใจ

กิเลสตัวนี้มันฝังอยู่ในจิตใจมากก็กัปก็กาลป์ มันอยู่ในนี้ ธรรมก็อยู่ด้วยกัน มีพืดมีเหวี่ยงกันอยู่อย่างนั้น ธรรมกับกิเลสพืดเหวี่ยงกันในหัวใจ เอาหัวใจเป็นเวที มีมาอย่างนั้น ทีนี้ผู้บำเพ็ญธรรม ธรรมมีกำลังขึ้นทางนี้ ๆ ถ้าผู้ทำตั้งแต่ความชั่วช้าลามก ความชั่วช้าลามกขึ้นด้านนี้ก็เหยียบย่ำทำลายจิตใจ ผู้บำเพ็ญธรรมความดีงามหนุนจิตใจ นี่จึงเป็นเหมือนฟุตบอลนั้นแหละ กลิ้งไปกลิ้งมาคือถูกกิเลสเตะ ธรรมจุดไว้กิเลสเตะ หลุดมือไป ออกจากนี้ไปจะถึงคร้วไม่ถึงคร้วก็ไม่ทราบ กิเลสจะเตะให้หลุดมือไปหลับครอก ๆ ทั้ง ๆ ที่หิวข้าว นอนพักเสียก่อนค่อยกินก็ได้ มันเตะหลุดมือแล้วนะ สำหรับหลุดแตกกระจัดกระจายขอบสระ กิเลสมันเตะหลุดมือ

ที่พูดเหล่านี้ะ พูดตามหลักความจริงที่พระพุทธเจ้าทั้งหลายทรงรู้ทรงเห็นทั้งฝ่ายกิเลสและฝ่ายธรรมเต็มพระทัยมาแล้วมาสอนโลก ลำดับที่สองก็พระสาวก รู้ลำดับลำดับารองกันลงมากับพระพุทธเจ้า รู้อันดับหนึ่งคือพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ อันดับสองคือสาวกอรหันต์ท่าน รู้ตามลำดับ เรียกว่าภูมิของพระพุทธเจ้า ภูมิของพระอรหันต์

นี้โองใหญ่ นี้โองเล็ก เต็มด้วยกัน โองเล็กเต็มโองเล็ก น้ำเต็มโองเล็ก โองใหญ่ น้ำเต็ม
โองใหญ่

พระพุทธรูปเจ้าทรงรู้ทรงเห็นกว้างขวางลึกซึ้งมากที่สุดทีเดียว พระสาวกทั้งหลายรู้เต็ม
โองเล็กของท่านนั่นแหละ ทั้งสองออกมาขิ้นก็ขิ้นนี้ น้ำเต็มโองเหมือนกัน โองใหญ่ก็
น้ำเต็มโองเหมือนกัน จึงยืนยันได้ด้วยกัน ไม่ว่าโองไหนออกมา น้ำเต็มโองด้วยกัน นี่
ธรรมพระพุทธรูปเจ้าที่บรรจุในใจของพระพุทธรูปเจ้าและพระอรหันต์ท่าน เหมือนกับน้ำเต็ม
โองเล็กโองใหญ่นั่นแหละ การแสดงธรรมทั้งหลายพระพุทธรูปเจ้าพระอรหันต์จึงไม่ผิด
คือท่านถอดออกจากน้ำโองใหญ่ น้ำโองเล็กของท่าน ออกมาก็เป็นน้ำเข้าใจใหม่ อันนั้น
ออกมาจากโองใหญ่ก็เป็นน้ำ อันนี้ออกมาจากโองเล็กก็เป็นน้ำ น้ำสะอาดแบบเดียวกัน
เป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้นบรรดาพุทธบริษัททั้งหลายที่ได้ฟังอรรถฟังธรรม จึงซึ่งถึงใจ ๆ ใน
ครั้งพุทธกาล บรรลุผลนิพพานจำนวนมากมายก็เพราะมีแต่ธรรมของจริงออก ๆ
ไม่มีปลอม ครั้นต่อมาภพชาตินี้มีกิเลส ก็มีความปลอมอยู่นั้น เจ้าของก็ผิด ๆ
พลาด ๆ สอนคนอื่นก็ผิด ๆ พลาด ๆ ไม่น่า อย่างพระพุทธรูปเจ้าพระอรหันต์ท่านถูก
ต้องแม่นยำ ออกมาคำไหนแม่นยำ ๆ หมัด การเทศนาว่าการจึงได้ผลมากยิ่งขึ้นกว่า
ธรรมดา ผู้สั่งกิเลสกับผู้ที่มีดดำดำตาสอนธรรมนี้ผิดกันมากที่สุด

นี่ละที่พูดให้เป็นที่ตายใจก็คือว่า ทั้งสองฝั่งนี้ ฝั่งนี้เป็นฝั่งธรรม ฝั่งนี้เป็นฝั่ง
กิเลส มันขนานกันตลอดอย่างนี้ แต่สำหรับธรรมนั้นมีผู้มาฟื้นฟูขึ้น จึงมีมากมีน้อยมีขึ้น
มีลง ส่วนกิเลสนั้นขึ้นลงก็ขึ้นลงอยู่กับ เมื่อเวลาธรรมมีมากสั่งสอนสัตว์โลก ชะล้างสัตว์
โลก กิเลสก็ยุบลง ๆ ถ้าไม่มีผู้นำธรรมมา เหมือนกับน้ำดับไฟไม่มาดับไฟ ไฟมันก็ลุก
เผาไหม้ไปเรื่อย ๆ ยิ่งไม่มีน้ำด้วยแล้วก็มีแต่ไฟเท่านั้น โอ้ย เผาแหลกเลย นี่ระยะที่ไม่มี
ศาสนา ธรรมนั้นมีแต่ไม่มีผู้หยิบยกขึ้นมาทำประโยชน์ ก็เท่ากับธรรมไม่มี เหมือนแร่
ธาตุต่าง ๆ เทียวเดินเหยียบย่ำไปมานี้ แร่ธาตุนั้นมีแต่ไม่มีผู้ใดขุดค้นขึ้นมาทำประโยชน์
ก็เท่ากับว่าแร่ธาตุไม่มี ความจริงมี อย่างนั้นแหละ

ธรรมจึงมีมาเป็นสมัย ๆ จากผู้รู้ผู้ฉลาดค้นพบธรรมคือพระพุทธรูปเจ้า ลำดับสอง
ก็พระอรหันต์ ธรรมจึงมีมาในระยะนี้มาก ๆ เป็นน้ำดับไฟ โลกก็ค่อยสงบร่มเย็น ทีนี้
พออันนี้เบาบาง ๆ ทางนี้ก็ขึ้น ไฟคือกิเลสก็ขึ้น มันเป็นวัฏฏะเป็นตอน ท่านแสดงไว้ตาม
ลำดับลำดับแล้วไม่ผิดเพี้ยนด้วยนะ ตรงแนว ๆ เลย นี่เรียกว่าสองฝั่ง ให้พากันเข้าใจ
เอาไว้ ทีนี้ผลที่จะได้ก็เสมอกันทั้งสองฝั่ง ใครทำดีเมื่อไรได้ดีเมื่อนั้นตลอดไป ใครทำชั่ว
เมื่อไรด้วยอำนาจของกิเลสก็เป็นชั่วไปเรื่อย ๆ อย่างนี้เสมอกัน จึงไม่มีคำว่าศาสนาครี
ศาสนาล้ำสมัย มันล้าที่คนผู้นับถือศาสนาต่างหาก ถ้าคนไม่นับถือ ศาสนาก็มีอยู่นั้น

แหละแต่ไม่นำมาใช้ ศาสนาก็ไม่เป็นประโยชน์แก่โลก ก็มีเท่านั้นเอง ความมี-มี ธรรมมี แต่ผู้ไม่สามารถนำมาใช้ก็เท่ากับธรรมไม่มี เหยียบย่ำไปมาอยู่อย่างนั้นแหละ

ที่พูดนี้ก็พูดเข้ามา ๆ ย่นเข้ามาถึงหลวงตาเองที่เทศน์สอนพี่น้องทั้งหลาย เราไม่เคยสงสัยในธรรมทั้งหลายที่นำมาเทศน์นะ ไม่ว่าจะธรรมชั้นใด ๆ ถอดออกมาจากหัวใจเทศน์ตลอด ใครเชื่อหรือไม่เชื่อก็เป็นกรรมของสัตว์ก็มีเท่านั้น พระพุทธเจ้าสอนแบบเดียวกัน พระอรหันต์สอนก็แบบเดียวกัน ขึ้นกับสัตว์โลกที่จะมีความเชื่อความเคารพเลื่อมใส หยิบยกเอาธรรมนั้นมาพุงจุงใจตนเองให้ไปทางที่ดีก็เป็นไปตลอด ผู้ที่ไม่ยอมเชื่อ ก็เลสมันคอยจะจุดลากอยู่แล้ว มันก็ต้องไปทางกิเลสโดยตรง พอไม่เชื่อเท่านั้นขึ้นแล้วนั้น กิเลสเอาไปแล้ว กิเลสเอาไปกินแล้ว ไม่ใช่ไม่เชื่อไม่เกิดผล ผลกิเลสจะรอรับตลอดเวลาที่จะลากลง เราจึงต้องได้ระมัดระวัง

นี่เราเกิดในท่ามกลางพุทธศาสนา เรียกว่าเลิศแล้วนะ มนุษย์เหมือนกันที่ไม่มีพุทธศาสนาอันเป็นธรรมแก่นยานี้มีมากเวลานี้ ตั้งแต่เรามีศาสนาอยู่ก็ยังคงเอะ ๆ เทอะ ๆ ไปมากมายก่ายกอง ยิ่งผู้ไม่มีศาสนาด้วยแล้วไม่รู้ว่าจะบุญว่าบาปเป็นยังไง อันนี้ละหัวชนฝาไปเลยไม่ได้รอ ทุกข์ทรมาน แล้วฝังฝาก็ไม่มี เขตแดนก็ไม่มี เกิดต้นเกิดเตาด้วยอำนาจแห่งกรรมชั่วที่เจ้าของทำอยู่ตลอด มันไหลไปเรื่อย ๆ อย่างนั้นละ นี่เราเกิดในท่ามกลางพุทธศาสนานี้ นับว่าเลิศเลอมากนะ ขอให้ศาสนาเอาไปต่อสู้กับข้าศึกศัตรูตัวซีก็ยี่ซีคร้าน ตัวท้อแท้อ่อนแอ ตัวตระหนี่ถี่เหนียว เหล่านี้มีแต่กิเลสทั้งนั้นนะ

สิ่งเหล่านี้ไม่ได้พาใครไปสวรรค์นิพพาน ที่กล่าวนี้ คือเป็นเรื่องโทษทั้งนั้น เป็นสมบัติของกิเลสแต่มาเป็นภัยต่อสัตว์โลกผู้เชื่อตามมัน ถ้าตรงกันข้ามเป็นผู้มีความเชื่อตามหลักความจริง ธรรมสอนตามหลักความจริง เชื่อตามหลักความจริง เชื่อบุญเชื่อทานเชื่อการกุศล ชนความสุขความเจริญบุญกุศลเข้าสู่ใจ ผู้นี้ไปได้โดยลำดับ ไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัย กาลนั้นเวลานี้ไม่มี ขึ้นอยู่กับผู้ทำ ทำดีเป็นดี ทำชั่วเป็นชั่ว นี่คือแบบตายตัว ขอให้พากันจำไว้ทุกคน เสมอกันตลอด ขึ้นอยู่กับผู้ทำเท่านั้นเอง ผู้ทำจะหนักไปทางไหนผลก็หนักไปทางนั้น ทางชั่วยิ่งเป็นผลชั่วยิ่งขึ้นมา ทางดีเป็นผลดีขึ้นมา มากน้อยตามการกระทำของผู้ทำทั้งหลายนั้นแหละ

เราก็ได้ถามหาสิง ใครเห็นสิงไหม อยู่ทางด้านโน้นเห็นสิงไหม นี่ไม่ได้พบสิงนานแล้วนะ มันเคยมาอยู่เรื่อย ๆ ทางจงกรมเรานี่ ตั้งแต่เรากลับมาจากกรุงเทพฯ นี้ยังไม่เห็นพบสิงเลย เลยถามพระเมื่อวานนี้ พระว่าดูว่ายังมีอยู่ยังเห็นอยู่มีสิงตัวหนึ่ง แต่ความจริงเขาวามี ๒ ตัวตัวหนึ่งมันมักจะออกมาเรื่อย ๆ ตั้งแต่ไปกรุงเทพฯ มาตั้งแต่วันที่ ๘ จนกระทั่งวันนี้ ๘ เดือนกว่า จนกระทั่งปานนี้ยังไม่เจอสิงเลยนะ แต่ก่อนเขาจะมาเรื่อย ๆ มาที่ทางจงกรมเรา บางทีก็มาหน้ากุฏิ เวลามามาเวลาเจียบจะเป็นตอนเช้าก็

ตาม ตอนบ่ายตอนค่ำก็ตาม เขาจะมาเวลาเจียบ ๆ เจอกันอยู่เรื่อย ๆ อยู่ ตั้งแต่กลับ จากกรุงเทพฯมาแล้วไม่เห็นเลย จึงถามพระ พระบอกว่ายังเห็นอยู่ เขาอาจจะอยู่ทางแถว หนูนก็ได้ บางที่เขาาก็ไปทางครัว เพราะฉะนั้นทางครัวเราจึงได้ถาม เป็นไงได้เห็นไหม (เดือนที่แล้วเห็นตัวเดียวมันมากินกล้วยค่ะ)

คือ เรื่องอาหารเขาไม่อดแหวะพวกลิงนี่นะ เขาไม่อดเพราะอาหารเราใส่ตาม ร้าน ๆ ทั่วไปหมดทั้งวัด พวกกระรอกกระแตเขามากินนั้น ไขมันก็มากินกับเขา เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ให้มันออกมาเล่นนอกบ้าน เพราะอาหารมันก็มีแล้วไปเล่นนอกบ้าน อะไร มาหาเราจึงไม่ได้ ใส่กันเปรี้ยวป้าง โหย ผ่นเลย ไร่ หัวโล้น ๆ ไม่ใช่เล่นนะ คงว่า จันนะ มันใช่เล่นอะไรหัวโล้น ๆ แต่ชนแกยังไม่เห็นเล่นนี่นะ จันเล่นไม่ได้จันหัวโล้น จันก็พึดเลยละซี นี่ตอบกันเข้าใจไหม บางที่เราเปรี้ยวป้างใส่เขานี้เขาก็โดด ไร่ หัวโล้น ๆ ไม่ใช่ของเล่นคงว่าจัน กูจะเล่นได้ไงตั้งแต่มีหัวขนมึงยังทะเล่งนี่นะ กูหัวโล้นก็พึด มึงมั่งละซี ถึงหัวโล้นก็พึดหัวโล้นนะ นั่นพึดกันตรงนั้นซี เขาจึงไม่ค่อยมาเล่นกับเรา คือเรา เล่นกับเขาแหวะ ที่นี้เขาไม่รู้ว่าเราเล่นกับเขา เขากลับจริง ๆ มาเราคึกคักใส่ที่นี่นะ เขาถึง บอกหัวโล้น ๆ ไม่ใช่เล่น ๆ คงว่าจัน ไม่เล่นแหวะให้มึงยกโคตรมึงมาถ้ามึงอยากตาย ทั้งโคตร เข้าใจไหมละเพราะฉะนั้นเขาถึงไม่มา มีตัวเดียวไม่มีโคตรมาละ มีลิงตัวเดียว

เทศน์นี้อัดเทปไว้แล้ว ออกจากนี้ก็ออกทางวิทยุอุดร ๘ สถานีแล้วก็จะออกทาง กรุงเทพฯ อันดับที่สามารถออกอินเตอร์เน็ตทั่วโลกเลย แต่ที่นี้การพูดของเรา เราไม่ได้ คำนี้ว่ามีเทปมีอินเตอร์เน็ต เราก็พูดตามภาษาของเราอย่างนี้ เขาคงจะได้ยินกันทั่วประเทศทั่วโลกละนะภาษาหลวงตาบัว อย่างที่พูดตะกี้ที่ว่าเล่นกับลิงเข้าใจไหม ปู๊ปปู้ป ใส่มันนี่มันก็โดดผิง ไร่ หัวโล้น ๆ ไม่ใช่เล่นนะ มันก็คงคิดอย่างนั้น ทางนี้เราก็ตอบมัน ไป หัวโล้นไม่ใช่เล่น มึงหัวขนมึงไม่เห็นเล่นนี่นะเข้าใจไหม อย่างนี้ก็ติด(เทป) ก็ออก (วิทยุ)

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๒ บาท ๓๐ สตางค์ ดอลลาร์ ๑๑๒ ดอลลาร์ ได้ทุกวันนี้ แหวะ ได้มากได้น้อยได้ไปทุกวัน ๆ ขึ้นไปเรื่อย ๆ ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวง คราวนี้อย่างน้อย ๔ พันกิโล รวมทองคำทั้งหมดทั้งที่หลอมและไม่หลอมได้ ๒,๓๐๒ กิโลครึ่งนะเวลานี้ นี้เราจะไว้ว่าอย่างน้อยต้องให้ได้ ๔ พันกิโล อันนี้เป็นพื้นฐานเลยลด ไม่ได้ อันนี้เรียกว่าเด็ดขาด ค่อยก้าวไป ๆ หลังจากนั้นก็มีเพิ่มที่เราจะต่อยอดด้วยเงิน ๘๐๖ ล้านนั้นต่อยอดทั้งหมด ไม่ได้มานับเข้าในอวัยวะคือ ๔ พันกิโลนี้ เราไม่นับเข้าใน นี้ อันนี้เอาจากเนื้อหนังของพี่น้องชาวไทยเรา ใครมีเนื้อหนังมีมากมีน้อยเราจะไปตัดไป เอาตามอวัยวะของคน สมมุติว่ามีมือมี ๑๐ นิ้วคนหนึ่งเราจะไปแบ่งเอา ๕ นิ้วตัดเอาเลย

นะ ขามี ๒ ขาเรตัดอีกขาหนึ่งเอามาเลย ๆ มาปั้นเป็นเนื้อเป็นหนังของทองคำ ๔ พัน กิโลเข้าใจใหม่ เอามด

ใครให้ระวังให้ดี ถ้าใครเสียชีวิตพวกแข่งพวกขามีอยู่แล้วให้เอาทองคำมาแลก ไม่งั้นขาขาดมือขาดจะว่าไม่บอก นี่เราเตือนไว้ก่อนแล้วนะนี่อันหนึ่ง แล้วพอรวมเป็น ๔ พันกิโลนี้เราเรียกว่าเป็นอวัยวะแล้ว ทีนี้ ๘๐๖ ล้านนั้นจับต่อยอดจะไปซื้อทองคำ แล้วก็ มาต่อยอด อันนี้เป็นตนเป็นตัว อันนั้นเป็นยอด ก็คิดว่าคงไม่ต่ำกว่า ๖ พันกิโลแหละ เป็นอย่างน้อย ที่เรายังไม่ซื้อเวลานี้เราก็ยังพิจารณาเรื่องดอลลาร์กับเงินไทยเราที่มัน เทียบกันพืดเหวี่ยงกันอยู่เวลานี้ คือจะไม่ให้มันต่ำสูงเกินไป กระยะพอนั้นแล้วเราก็จะ ซื้อทองคำ ถ้าหากว่าค่าเงินบาทเรามันจะลดลงเราก็รีบซื้อเสีย นี่เราจะไว้อย่างนั้น ทีนี้ก็ คอยรอฟังคำเตือนจากบรรดาลูกศิษย์ด้วย ว่าสมควรที่จะเอาเงินนี้ซื้อทองคำเมื่อไร เรา พร้อมเสมอที่จะปฏิบัติตามนั้น เพราะกำหนดตายตัวไว้แล้วว่าเงินจำนวนนี้ต้องเข้าทองคำทั้งนั้น

หลังจากนั้นเราก็กะไว้อีกเหมือนกัน เช่นทองคำที่นอกจากนี้ไปเป็นเงินสดก้ำกึ่ง กัน คือพร้อมที่จะออกตามความจำเป็นทั่วประเทศไทยนี้อันหนึ่ง อันหนึ่งพร้อมที่หมุน เข้ามาสู่ทองคำอีก เงินที่ว่าประมาณสัก ๕๐ ล้านนี่ เรากะประมาณเอาไว้ประมาณ ๕๐ ล้าน เงินจำนวนนี้จึงเป็นเงินก้ำกึ่งไม่แน่นัก แต่ยังไงก็ตามต้องอยู่ในการพิจารณาของเรา ความหนักแน่นของการพิจารณาของเรานี้หนักแน่นทางทองคำมากอยู่ตลอดมานะ แต่เมื่ออย่างอื่นจำเป็นเราจึงทำให้เป็นก้ำกึ่งเอาไว้ พอแยกทางนี้ได้เราก็แยกไป ถ้าไม่ อย่างนั้นเราก็เข้าทางนี้แหละให้พี่น้องทั้งหลายทราบตามนี้

(ลูกศิษย์ถวายนื่องในงานทำบุญข้าวเปลือก) อันไหนที่เป็นเงินมาแล้วเรา ไม่ไปซื้อข้าวละนะ ถ้าเข้ามาหาเราแล้ว เรบอกตรง ๆ ถ้ายังไม่เข้าใครจะไปซื้ออะไรเรา ไม่ว่า ถ้ามาเข้ามือเราแล้วเป็นไม่ออก เงินเท่าไรมาเราเข้าเป็นเงินไปเลย ไม่จำเป็นต้อง หาเงา ได้ตัวแล้วเอาเลย ก็มีสองอย่างเลือกเอาก็แล้วกัน หลักความจริงก็คือว่า เราทำ บุญประทายเป็นข้าว ได้ข้าวมาแล้วเขาขายเป็นเงินเข้ามาช่วยชาติ งานประทายเป็นข้าวนี้มีเงิน แทรกเข้ามาเราก็เอาเป็นเงินสดเลย เข้าอีกเหมือนกัน ไม่ต้องไปหาซื้อข้าว ให้พากันจำ เอาไว้ละ วันนี้ก็คงเทศน์เท่านั้นละนะ เพราะพอเทศน์กัณฑ์เทศน์มาเรื่อย ๆ ผู้เทศน์ก็ เทศน์เพื่อกัณฑ์เทศน์ เมื่อเห็นกัณฑ์เทศน์มาแล้วจำเป็นอะไรจะต้องเทศน์ละ ก็เหมือน ข้าวเปลือกนั้นแหละเข้าใจใหม่

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd